15/08/2021

ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ: Της Παναγιάς κοιμήθηκε αυτός που Την ελάτρευε

/ Ορθόδοξες Προβολές

Σαν σήμερα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, 15 Αυγούστου 1959, έφυγε για τους Ουρανούς ο Άγιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής.

Απεργία σφυγμών, βαλβίδων, αρτηριών. Για την αγάπη της Κυρίας Θεοτόκου σταματούσαν τα τρένα της καρδιάς του, κρυστάλλωναν οι ράγες, οι σταθμοί κλειστοί και μόνον ανοιχτοί για τη Βασίλισσα των Όλων. Μόνη εορτή και αορτή μαζί, ως η πρώτη και κυριότερη αρτηρία, η Παναγία. Χωρίς διαπραγματεύσεις ένα στοπ του κόσμου μονάχα με το άκουσμα του ονόματος Της ή ενός ύμνου γι’ αυτήν.

«Δε σου είπα να έχεις την ελπίδα σου σε μένα; Να, πάρε τον Χριστό!»

Η Υπεραγία Θεοτόκος είχε εμφανιστεί στον Ιωσήφ τον Ησυχαστή, υπέρφωτη, ηλιόμορφη, με τη διπλή της πάντοτε ιδιότητα, Μητροπαρθενική. Ο Άγιος μιλούσε για εκείνες τις στιγμές με λόγια που κανείς επιθυμεί να τα βάλει στο σακίδιο της καρδιάς του και να φύγει για κάποιο έρημο νησί και να τρέφεται μονάχα από αυτά για μία ολόκληρη ζωή με ευχούλες στη γλυκιά Παναγιά.

«Είδα, δε, ο ταπεινός, τόσο όσο επέτρεπε η θνητότητα μου και με σεβασμό γύρισα το πρόσωπο μου προς τη γη. Δεν μπορούσα άλλο να κοιτάξω, γιατί το πανάγιο Βρέφος της, ο γλυκύτατος Ιησούς μας, τον Οποίον κρατούσε στην αγκαλιά της, άστραφτε περισσότερο από τον ήλιο κατά το θεοπρεπές μεγαλείο Του. Γέμισε τόσο την ευτέλεια μου με την αγάπη Του, ώστε αγνοούσα εντελώς τον εαυτό μου και μόνον θαύμαζα. Τότε, άκουσα την μυρίπνοη και γλυκύτερη από μέλι φωνή της Υπεραγίας Θεοτόκου, να μού λέει: Δε σου είπα να έχεις την ελπίδα σου σε μένα; Γιατί αποθαρρύνεσαι; Να, πάρε τον Χριστό! Άπλωσε τη μακαρία αγκαλιά της προς εμένα και το πανάγιο Βρέφος με πλησίασε, όσο που να μπορεί ο άνθρωπος να το φτάσει. Επειδή εγώ, από την έκπληξη μου, δεν τολμούσα να κάνω καμία κίνηση, άπλωσε, τότε, ο Πανάγαθος Ιησούς μας το χεράκι Του και με χάιδεψε τρεις φορές στο μέτωπο και στο κεφάλι. Γέμισε η ψυχή μου αγάπη αμέτρητη και φως, που δεν μπορούσα να σταθώ πλέον στα πόδια μου».

Έπεσε με πόθο και αναφιλητά, καταφιλούσε και κατάβρεχε με δάκρυα το μέρος που στεκόταν η Βασίλισσα των Όλων. Η Υπεραγία Θεοτόκος επανήλθε στην εικόνα Της, αφήνοντας όμως την παρηγοριά της ενθυμήσεως Της και την ευωδία της. Το μέρος όπου είχε πατήσει η Παναγία, ευωδίαζε για πάρα πολύ καιρό κατόπιν απ’ εκείνο το περιστατικό.

Άλλοτε, ηρπάγη! Σαν μικρούλι παιδί στην αγκαλιά της Παναγίας

Ο Ησυχαστής ηρπάγη σε κάποιο λιβάδι, σε έναν χιονόλευκο δρόμο με αδαμάντινα και κρυστάλλινα τείχη, με άνθη ποικίλα και χρυσόχρωμα, με τον νου του να αιχμαλωτίζεται στη θεωρία εκείνου του τοπίου. Είδε ένα παλάτι υψηλό, θαυμάσιο που απέστραπτε το οποίο ανήκε στην Υπεραγία Θεοτόκο. Στη θύρα του παλατιού, ο Άγιος αντίκρισε την Μητέρα του Θεού, «βαστάζουσα ως Βρέφος τον γλυκύτατον Ιησούν εις την αγκάλην της». Η Παναγία ήταν κατάλευκη σαν χιόνι, όλη απαστράπτουσα. Ο Γέροντας πήγε κοντά και την ασπάστηκε και η Κυρία των Αγγέλων τον φώλιασε σαν μικρό παιδί στην αγκαλιά Της. Αμέσως, κάτι του είπε. «Δε λησμονώ την αγάπη, όπου μου έδειξε, ως γνήσια Μητέρα». Έμεινε για ώρα κοντά Της, «και, ότι κάμνει ένα μικρό και αθώο παιδάκι όταν δει τη γλυκιά του μανούλα, τα όμοια κι εγώ. Πως δε έφυγα από κοντά της, μήτε τώρα το γνωρίζω, καθότι ο νους μου άνωθεν είχε όλος καταποθή».

Γονατιστός και χύνοντας κρουνούς δακρύων για την Παναγία

Τα πνευματικοπαίδια του Ιωσήφ του Ησυχαστού είχαν πολλά να μαρτυρήσουν γι' αυτήν την ιδιαιτέρα αγάπη του Γέροντος προς την Υπεραγία Θεοτόκο. Ο Γέρων Ιωσήφ ο Βατοπαιδινός γράφει ότι ήταν τόσο ξεχωριστή η αγάπη του για Εκείνην που τον πρόδιδαν κι αυτές ακόμη οι κινήσεις του, όταν άκουγε το όνομα Της ή έβλεπε την εικόνα Της. Ο Γέρων Εφραίμ της Αριζόνας αποκαλύπτει ότι ο Ησυχαστής προτιμούσε να πηγαίνει στα παρεκκλήσια μονάχος του, διότι, όταν έβλεπε την εικόνα της Θεοτόκου, έπεφτε μπροστά της και με ποταμούς δακρύων καταφιλούσε την παναγία μορφή της. Συχνά, περνούσαν ώρες ολόκληρες ενώ εκείνος παρέμενε στην ίδια στάση, γονατιστός και χύνοντας κρουνούς δακρύων.

Η Υπεραγία Θεοτόκος μίλησε κρυστάλλινα περί του πολυαγαπημένου αυτού τέκνου

Της, καλωσορίζοντας κοντά Της και στους ουρανούς τον Ησυχαστή κατά την εόρτιο ημέρα της δικής της Κοιμήσεως, 15 Αυγούστου 1959. Την ημέρα της Παναγίας ήταν Θεία Λειτουργία, έψαλλε το Τρισάγιο και μετέλαβε. Ξημερώνοντας, έφυγε. Στις 15 του Αυγούστου ανέβαινε ο ήλιος και ο Άγιος τον τρυπούσε μέσα στο στεφάνι του, ως βέλος νίκης και χαράς προς την αγκαλιά της γλυκυτάτης Μανούλας.

Ένα παρακαλετό, μία επίμονη κραυγή ωσάν ισόβιος ζητιάνος

Η ζωή του Ησυχαστή υπήρξε όλη μία ασίγαστη κραυγή, μία παράκληση, ένα επίμονο παρακαλετό, ότι, «Γλυκέ Ιησού Χριστέ!», ότι, «Παναγία, Μανούλα μου!»,

ότι «Ελάτε στον φτωχόν!», ένα για πολλές δεκαετίες και με βαθειά ταπείνωση ζητιάνεμα προς τον Θεόν.

Εισηγούνταν ο Άγιος για το παρακαλετό προς τον γλυκύτατον Ιησούν Χριστόν:

«Φώναζε, λοιπόν: Ιησού μου, ζωή μου, το φως της ψυχής μου, η γλυκειά πνοή μου, η χαρά μου και η ζωή μου! Με ό,τι λόγια γλυκά ημπορείς, θέρμανε την ψυχή σου να παραβιάσης τον Κύριον να σε αγαπήση και τότε θα ειδής πόσον είναι γλυκειά η αγάπη Του».

Για το παρακαλετό προς τη γλυκυτάτη Μανούλα μας:

«Λοιπόν εσύ, μικρό μου παιδάκι, τώρα, όπου έχεις καιρόν, κλάψε δια να χαρής, πένθησε, φώναξε, αγκάλιαζε την εικόνα της Παναγίας, όπως αγκαλιάζεις την μανούλα σου, και ωσάν μικρό φώναζε την Μάνα, Μανούλα μου, βοήθησέ με, δος μου ότι γνωρίζεις ωφέλιμο δια την ψυχή μου. Και λέγε της πολλά λόγια και θα εξαντλής Χάριν παρήγορον κάθε φορά όπου θα την παρακαλής. Θα αποκτήσης αγάπην».

«Αυτή θα σου χαρίση και την ευχήν, αυτή θα ανάψη φλόγα και έρωτα εις τον Χριστόν, διότι μεσιτεύει εις τον Υιόν της, και όλας τας αιτήσεις της, της κάμνει, διότι είναι Μανούλα Του και δεν της χαλάει το θέλημα. Λοιπόν, ό,τι θέλεις, απ’ αυτήν να ζητάς, ωσάν μικρό παιδάκι όπου ζητάει απ’ την μάνα του και κυλιέται στα φουστάνια της, την φιλάει, την αγκαλιάζει, την γεμίζει δάκρυα».

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

ΔΙΑΒΑΣΤΕ – ΙΩΣΗΦ ΗΣΥΧΑΣΤΗΣ: «Σωθείτε ακόπως, παιδιά: λέγετε την ευχήν. Να βραγχνιάση ο λάρυγγάς σας!»